

Категорія справи № **756/15952/16**: не визначено.

Надіслано судом: **не визначено**. Зареєстровано: **31.01.2017**. Оприлюднено: **01.02.2017**.

Дата набрання законної сили: **25.01.2017**

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД МІСТА КИЄВА

03680 м. Київ, вул. Солом'янська, 2-а,

факс 284-15-77 e-mail: inbox@kia.court.gov.ua

Унікальний номер справи 756/15952/16 Апеляційне провадження № 22-ц/796/2183/2017 Головуючий у суді першої інстанції - Маринченко М.М. Доповідач у суді апеляційної інстанції - Оніщук М.І.

У Х В А Л А

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

25 січня 2017 року колегія суддів Судової палати з розгляду цивільних справ Апеляційного суду міста Києва в складі:

головуючий суддя	Оніщук М.І.,
судді	Українець Л.Д., Шебуєва В.А.,
секретар	Майданець К.В.,
за участю:	
представників заявника	Дрюк Н.О., Лукянова О.Л.,
представника заінтересованої	
особи ТОВ «Видавничий дім	
Український медіа холдінг»	Гори А.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Києві апеляційну скаргу Форбс Медіа ЛЛС [Forbes Media LLC] на ухвалу Оболонського районного суду м. Києва від 14 грудня 2016 року про залишення клопотання без розгляду по цивільній справі за клопотанням Форбс Медіа ЛЛС [Forbes Media LLC], заінтересовані особи: Товариство з обмеженою відповідальністю «Українська медіа група», Товариство з обмеженою відповідальністю «Видавничий дім Український медіа холдінг», Товариство з обмеженою відповідальністю «Український медіа холдінг» про визнання в Україні остаточного рішення Міжнародного арбітражного трибуналу Міжнародного центру вирішення спорів (м. Нью-Йорк) від 20 квітня 2016 року у справі № 01-14-001-4742 за позовом Юнайтед Медіа Холдинг Н.В. [United Media Holding N.V.] та ТріЛадо Ентерпрайз Інк. [TriLado Enterprise, Inc.] до Форбс Медіа ЛЛС [Forbes Media LLC],

В С Т А Н О В И Л А:

У грудні 2016 року представник Форбс Медіа ЛЛС - Дрюк Н.О. звернувся до Оболонського районного суду м. Києва з клопотанням, в якому просив визнати на території України остаточне рішення Міжнародного арбітражного трибуналу Міжнародного центру вирішення спорів (м. Нью-Йорк) від 20 квітня 2016 року у справі № 01-14-001-4742 за позовом Юнайтед Медіа Холдинг Н.В. [United Media Holding N.V.] та ТріЛадо Ентерпрайз Інк. [TriLado Enterprise, Inc.] до Форбс Медіа ЛЛС [Forbes Media LLC].

Ухвалою Оболонського районного суду м. Києва від 14.12.2016 клопотання залишено без розгляду та повернуто заявнику (Т.1, а.с. 13-15).

В апеляційній скарзі заявник, посилаючись на порушення судом норм матеріального і процесуального права, просить ухвалу скасувати, а справу направити до суду першої інстанції для продовження розгляду. Вважає, що суд дійшов неправомірних висновків про невиконання заявником вимоги ч. 2 ст. 400 ЦПК України щодо подання офіційного документа про набрання рішенням законної сили, та про необґрунтованість визначення у клопотанні заінтересованих осіб, внаслідок чого безпідставно повернув залишив клопотання без розгляду.

Представники заявника в судовому засіданні підтримали апеляційну скаргу з викладених в ній підстав та просили її задовольнити.

Представник заінтересованої особи проти задоволення апеляційної скарги заперечував та просив ухвалу суду залишити без змін.

Заслухавши доповідь судді, вислухавши пояснення осіб, які з'явилися в судові засідання, вивчивши та дослідивши матеріали справи, перевіrivши законність та обґрунтованість ухвали в межах доводів апеляційної скарги, обговоривши доводи апеляційної скарги, колегія суддів приходить до висновку, що апеляційна скарга підлягає частковому задоволенню, з наступних підстав.

Відповідно до ч. 1 ст. 303 ЦПК України під час розгляду справи в апеляційному порядку апеляційний суд перевіряє законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів апеляційної скарги та вимог, заявлених в суді першої інстанції.

Згідно вимог ст. 213 ЦПК України рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення суду, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Залишаючи клопотання без розгляду суд першої інстанції виходив з того, що заявником, в порушення вимог процесуального закону, до клопотання про визнання рішення іноземного суду не додано офіційний документ про те, що це рішення іноземного суду набрало законної сили, а також заявником в клопотанні необґрунтовано зазначено заінтересованих осіб, які не брали участі у справі та, відповідно, визначено підсудність даного клопотання за місцезнаходженням цих осіб.

З вказаними висновками суду погодитись неможливо, з огляду на наступне.

У відповідності до ч. 1 ст. 390 ЦПК України рішення іноземного суду (суду іноземної держави; інших компетентних органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних чи господарських справ; іноземних чи міжнародних арбітражів) визнаються та виконуються в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Згідно із ст. 399 ЦПК України рішення іноземного суду, що не підлягає примусовому виконанню, визнається в Україні, якщо його визнання передбачено міжнародним договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Держава Україна є учасником Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень, яка укладена у м. Нью-Йорку в 1958 році (далі - «Нью-Йоркська конвенція»).

Частиною 1 ст. 400 ЦПК України передбачено, що клопотання про визнання рішення іноземного суду, що не підлягає примусовому виконанню, подається заінтересованою особою до суду в порядку, встановленому статтями 392-394 цього Кодексу для подання клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду, з урахуванням особливостей, визначених цією главою.

Згідно вимог ч. 1 ст. 392 ЦПК України питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцем проживання (перебування) або місцезнаходженням боржника.

У відповідності до ч. 2 ст. 400 ЦПК України до клопотання про визнання рішення іноземного суду, що не підлягає примусовому виконанню, додаються такі документи:

- засвідчена у установленому порядку копія рішення іноземного суду, про визнання якого порушується питання;
- офіційний документ про те, що рішення іноземного суду набрало законної сили, якщо це не зазначено в самому рішенні;
- засвідчений відповідно до законодавства переклад перелічених документів українською мовою або мовою, передбаченою міжнародним договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Разом з цим, ч. 2 ст. 2 ЦПК України закріплює, що якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, передбачено інші правила, ніж встановлені цим Кодексом, *застосовуються правила міжнародного договору*.

Визнання та виконання Рішення арбітражу передбачене міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, а саме Конвенцією про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10.06.1958 (далі - «Нью-Йоркська Конвенція»), учасниками якої є і Україна, і Сполучені Штати Америки.

В оскаржуваній ухвалі суд першої інстанції правомірно послався на вказану вище Конвенцію, проте не врахував наступного.

Відповідно до ст. 3 Нью-Йоркської Конвенції, кожна Держава, що домовляється, визнає арбітражні рішення як обов'язкові та приводить їх до виконання відповідно до процесуальних норм тієї території, де запитується визнання та виконання цих рішень, на умовах, викладених у наступних статтях.

Оскільки відносини щодо визнання Рішення арбітражу регулюються Нью-Йоркською Конвенцією, то з урахуванням викладеного до клопотання про його визнання мають додаватися лише передбачені ст. 4 Нью-Йоркської Конвенції документи, перелік яких є вичерпним. Нью-Йоркська Конвенція не передбачає подання документу про набрання рішенням законної сили. Норма ч. 2 ст. 400 ЦПК України, що визначає перелік додатків до клопотання (у тому числі зокрема документ про набрання рішенням законної сили), в такому разі застосуванню не підлягає, оскільки «регулює правовідносини, що розглядаються, інакше як міжнародний договір».

При цьому, слід звернути увагу на те, що ч. 2 ст. 400 ЦПК України передбачає надання документу про те, що рішення іноземного суду набрало законної сили, у тому випадку, якщо це не зазначено в самому рішенні.

В рішення іноземного арбітражного суду вказано, що це рішення є остаточним.

Застосувавши ст. 5 Конвенції суд першої інстанції не звернув увагу на те, що вказаною нормою Конвенції передбачено, що у визнанні рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона подасть компетентній владі за місцем де запитується визнання, докази того, що рішення ще не стало остаточним для сторін або було скасовано або призупинено виконання компетентною владою країни, де воно було винесено, або країни, закон якої застосовується.

Отже, з'ясування наявності підстав для задоволення чи відмови у задоволенні клопотання можливе лише при розгляді клопотання по суті, однак суд першої інстанції передчасно залишив клопотання без розгляду та повернув його заявнику на стадії вирішення питання про його прийняття, чим позбавив заявника та інших заінтересованих осіб права на участь у розгляді клопотання та поданні відповідних доказів.

Що стосується висновку суду про безпідставність зазначення в клопотанні заінтересованих осіб, слід вказати наступне.

У главі 2 розділу VIII ЦПК України не передбачена участь у справі боржника, а передбачена лише участь «заінтересованих осіб». Також зі змісту рішення арбітражного суду вбачається відсутність боржника як такого, проте воно беззаперечно впливає на права і обов'язки певного кола осіб.

Верховний Суд України визначає, що юридична заінтересованість третіх осіб у результатах розгляду справи полягає у тому, що постановлене судом у такій справі рішення може наперед вирішити наслідки взаємовідносин між ними і сторонами - вплинути на їх права або обов'язки щодо однієї із сторін.

Так, у резолютивній частині Рішення арбітражу зазначено, що воно розповсюджує свою дію на компанію Юнайтед Медіа Холдинг Н.В. та всіх осіб, яких вона контролює, з якими вона пов'язана, зокрема: «Позивачам та всім особам, яких вони контролюють, з якими вони пов'язані, які діють узгоджено з будь-ким з них, або які були поінформовані про це Рішення, на постійній основі забороняється, прямо або опосередковано: використовувати торгову марку, логотипи або найменування Forbes, або контент Forbes; видавати журнал, веб-сайт або здійснювати інші публікації або надавати послуги, в друкованій чи електронній формі, або здійснювати будь-які інші види діяльності з використанням будь-якої такої торгової марки, найменування, логотипу або контенту...».

З матеріалів справи вбачається, що вказані в клопотанні в якості заінтересованих осіб юридичні особи є пов'язаними з компанією Юнайтед Медіа Холдинг Н.В. та контрольованими нею.

При цьому, слід зазначити, що свою заінтересованість у вирішенні даного клопотання не заперечував представник ТОВ «Видавничий дім Український медіа холдінг» в суді апеляційної інстанції.

Отже, визнання Рішення арбітражу прямо вплине на права та обов'язки ТОВ «Украинская медиа группа», ТОВ «Видавничий дім Український медіа холдінг», ТОВ «Український медіа холдінг», а відтак вони мають право на участь у розгляді даного клопотання, незалежно від того чи брали вони участь у розгляді арбітражної справи, з метою недопущення порушень їх прав та законних інтересів.

Також для визначення заінтересованих осіб важливим є розуміння змісту Рішення арбітражу, визнання якого запитується. Зокрема, у Рішенні арбітражу йдеться про розірвання «Ліцензійної угоди про іншомовне видання «Forbes» від 21.10.2009, сторонами якої на момент її розірвання були компанія Форбс Медіа ЛЛС як ліцензіар та компанія Юнайтед Медіа Холдинг Н.В. як ліцензіат.

У пункті 3 резолютивної частини Рішення арбітражу зазначено, що ліцензійна угода про іншомовне видання «Forbes» цим оголошується розірваною відповідно до частини 25, 26 та частини 34 частини другої Угоди і такою, що не може бути виконана у примусовому порядку внаслідок настання випадку форс-мажору та неможливості виконання.

Наразі Заявник звертається за визнанням Рішення арбітражу на території України з метою отримання можливості посилатися на встановлені останнім обставини, права і обов'язки при використанні передбачених законодавством України засобів захисту прав.

З матеріалів справи вбачається, що ТОВ «Украинская медка група», ТОВ «Видавничий дім Український медіа холдінг», ТОВ «Український медіа холдінг» у ході своєї господарської діяльності на даний момент посилаються на Ліцензійну угоду про іншомовне видання «Forbes» та на укладену на її підставі субліцензійну угоду, незважаючи на те, що Ліцензійну угоду про іншомовне видання «Forbes» розірвано.

Зокрема, ТОВ «Видавничий дім Український медіа холдінг» здійснює видавництво журналу Forbes «в соответствии с лицензионным договором с Forbes Media LLC», про що прямо зазначено у журналі Forbes за червень-липень 2016 року. В свою чергу, ТОВ «Украинская Медиа Группа» належать права на доменне ім'я forbes.net.ua і ТОВ «Украинская Медиа Группа» та ТОВ «Український Медіа Холдінг» розміщують у мережі Інтернет на веб-сайті за адресою <http://forbes.net.ua/> публікації з журналу Forbes, виданого ТОВ «Видавничий дім Український медіа холдінг» «в соответствии с лицензионным договором с Forbes Media LLC».

Таким чином, обставини щодо того чи є Ліцензійна угода про іншомовне видання «Forbes» розірваною прямо впливають на права та обов'язки ТОВ «Видавничий дім Український медіа холдінг», ТОВ «Украинская Медиа Группа» та ТОВ «Український медіа холдінг».

Відтак, за сукупністю обставин даної справи та з огляду на зміст рішення арбітражного суду, а також враховуючи вимоги процесуального закону і Конвенції, звернення заявника з даним клопотанням до суду за місцезнаходженням однієї із заінтересованих осіб є обґрунтованим, оскільки в іншому випадку таке звернення взагалі унеможлиблюється, що є не припустимим.

У відповідності до п. 3 ст. 312 ЦПК України розглянувши скаргу на ухвалу суду першої інстанції, апеляційний суд скасовує ухвалу і передає питання на новий розгляд до суду першої інстанції, якщо останній порушив порядок, встановлений для його вирішення.

З огляду на вищезазначене, ухвала суду підлягає скасуванню з направленням питання прийняття клопотання на новий розгляд до суду першої інстанції.

При цьому, слід зазначити, що апеляційна скарга підлягає частковому задоволенню, оскільки вимоги скарги про направлення справи до суду першої інстанції для продовження розгляду, не узгоджуються з вимогами процесуального закону.

Враховуючи викладене, керуючись ст.ст. 218, 303, 304, 307, 312-315, 317, 319 ЦПК України, колегія суддів -

У Х В А Л И Л А:

Апеляційну скаргу Форбс Медіа ЛЛС [Forbes Media LLC] - *задовольнити частково.*

Ухвалу Оболонського районного суду м. Києва від 14 грудня 2016 року про залишення клопотання без розгляду по цивільній справі за клопотанням Форбс Медіа ЛЛС [Forbes Media LLC], заінтересовані особи: Товариство з обмеженою відповідальністю «Українська медіа група», Товариство з обмеженою відповідальністю «Видавничий дім Український медіа холдінг», Товариство з обмеженою відповідальністю «Український медіа холдінг» про визнання в Україні остаточного рішення Міжнародного арбітражного трибуналу Міжнародного центру вирішення спорів (м. Нью-Йорк) від 20 квітня 2016 року у справі № 01-14-001-4742 за позовом Юнайтед Медіа Холдинг Н.В. [United Media Holding N.V.] та ТріЛадо Ентерпрайз Інк. [TriLado Enterprise, Inc.] до Форбс Медіа ЛЛС [Forbes Media LLC] - *скасувати, а питання прийняття клопотання передати на новий розгляд до суду першої інстанції.*

Ухвала набирає законної сили з моменту її проголошення та в касаційному порядку оскарженню не підлягає.

Головуючий

М.І. Оніщук

Судді

Л.Д. Українець

В.А.Шебуєва